

СУБСИДІЇ У КРУТОМУ ПІКЕ

Гачок субсидій, на який уряд підвісив близько 7,5 млн домогосподарств, спрацював: українці «проковтнули» захмарні тарифи на комунальні послуги. Але після 1 травня усе зміниться. Прийняті Кабміном нові правила нарахування субсидій, прописані в постанові №300, скоротять кількість отримувачів цього виду держдопомоги на третину.

ЖИТИ СТАЛО КРАЩЕ?

Скорочення видатків держбюджету на виплату субсидій є вимогою МВФ. Адже в розвинених країнах цей вид допомоги отримують тільки найбідніші громадяни, які становлять 5–10% населення. В Україні, завдяки запровадженню нібито економічно обґрунтованих тарифів, близько половини українських сімей були змушені визнати себе жebraками й звер-

нутися за матеріальною підтримкою. Відповідно зросли й видатки держбюджету. Так, у 2016-му до закладених на цю статтю у головний фінансовий документ країни 40,2 млрд грн довелося додати ще 4,4 млрд грн. І цих грошей, як з'ясувалося, не вистачає.

Адже, згідно зі звітом НАК «Нафтогаз України», станом на 31 грудня 2016 року загальний обсяг субсидій, які не були передбачені бюджетом, становив близько 24 млрд грн. За розрахунками компанії, у 2017-му для фінансування цієї держдопомоги теж знадобиться на 23 млрд грн більше, ніж планувалося. І це враховуючи закладену безпрецедентну суму в 51 млрд грн! Тому навіть і без підказки МВФ уряд взявся б за скорочення кількості «субсидіантів».

Першим кроком, паралельно з верифікацією виплат, стало підвищен-

ня мінімальної зарплатні до 3200 грн і підсилення правил видачі субсидій, запроваджене торік. І хоча реального зростання доходів населення так і не відбулося, дані Держстату гріють душу Гройсману, про що він напередодні підвищення мінімальної пенсії аж на 80 грн повідомив у «Фейсбуці».

«Середня зарплата штатного працівника в Україні у березні 2017 року становила 6752 грн. Це вдвічі більше за мінімальну зарплату і на 8,7% більше за показник лютого. Загалом маємо зрос-

тання доходів українців на понад 37%», — констатував прем'єр-міністр.

На його думку, підвищення зарплат навіть випереджають темпи інфляції.

Проте Гройсмана навряд чи турбує, як можна прожити на ці «захмарні» суми. Тим більше, що його зарплатня за березень 2017-го склала понад 36 тис. грн. І це аж ніяк не єдине і не головне джерело його прибутків.

(Закінчення на стор. 3)

**ЗА 2,5 РОКУ ЗАГАЛЬНЕ СКОРОЧЕННЯ НОРМ
СПОЖИВАННЯ СКЛАЛО БІЛЬШЕ ЯК 50%
ПРИ ЗРОСТАННІ ТАРИФІВ
НА ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНІ ПОСЛУГИ НА 400%**

ВСЕУКРАИНСКАЯ ОБЩЕСТВЕННО-ПОЛИТИЧЕСКАЯ ГАЗЕТА
НАШ АДРЕС В ИНТЕРНЕТЕ: **GAZETA.VV.COM**

**Рекомендованная цена
2 грн 30 коп.**

Саме рік тому генеральним прокурором було обрано колишнього голову пропрезидентської парламентської фракції Юрія Луценка. Це було одне з «найцікавіших» призначень після Революції Гідності. Тоді під Луценка навіть переписали законодавство, адже Юрій Віталійович не має юридичної освіти, і тому не міг очолити правоохоронний орган. Тож потрібно було терміново трансформувати закон під майбутнього генпрокурора, при цьому гвалтуючи норми регламенту. Тоді навіть виник термін «зі швидкістю Луценка»: той самий закон було підписано і надруковано в офіційній пресі буквально за кілька годин. Якби так ухвалювали справді корисні законодавчі акти!

Одразу після свого обрання Юрій Віталійович дав багато обіцянок.

«Леонардо да Вінчі малював «Мону Лізу» дванадцять років... У нас немає навіть дванадцяти місяців на те, щоб дати суспільству результат. Ми не такі багаті на час, щоб знову дозволити собі тільки слова», — гучно сказав тоді Луценко.

Так і хочеться запитати: де ж вони, ті результати? Чи, може, Генеральна прокуратура живе за якимось іншим календарем?

А ось ще одна обіцянка: «Той, хто вчинив злочин, повинен відповісти, і мені байдуже, який колір його партійного квитка чи він безпартійний, яке його місце народження, прізвище, національність і релігія — закон один для всіх. Але в роботі Генпрокуратури важлива не тільки каральна функція. Дуже важливо обстоювати права громадян від свавілля влади — поліції, прокурорів, суддів, чиновників. Тому я вважаю, що потрібно припинити практику перетворення правоохоронних органів на політичні проекти і бізнес-холдинги олігархів».

Серйозно? Жодної політики?

Також Юрій Луценко підкреслив, мовляв, на посаді генпрокурора виконає усі завдання, які ставить перед ним суспільство та президент. Хотілось би, звичайно, знати, коли це станеться...

А ось найцікавіше: після обрання генеральний прокурор України Юрій Луценко заявив, що на цій посаді планує перебувати не більше як півтора року.

«Хочу вам повідомити, що я прийняв пропозицію Петра Олексійовича Порошенка відразу, сказавши, що розглядаю своє призначення на термін близько півтора року... Ви знаєте мене дуже добре, я ні в душі, ні по життю — не прокурор. Я, звичайно, розумію, що там треба зробити, але хотів би не затримуватися, оскільки в мене інші погляди на життя», — сказав Юрій Луценко журналістам у кулуарах парламенту 12 травня 2016 року.

Цікаво, чи пам'ятає ці свої слова Юрій Віталійович? Ще цікавіше, як сам оцінює результати своєї діяльності за рік? Адже суспільство їх так і не побачило. Можливо, нинішній генпрокурор і досі обирає пензлик?

**ЗА РОБОТУ — ДВІЙКА,
ЗА ПІАР — П'ЯТІРКА**

Директор Українського інституту аналізу та менеджменту по-

літики Руслан Бортник, оцінюючи роботу генерального прокурора за п'ятибальною шкалою, ставить йому двійку, оскільки ніхто з топ-корупціонерів не притягнутий до відповідальності, жодна резонансна справа не завершена. Більше того, Луценко почав згортати навіть ті реформи, які проводив його попередник Віктор Шокін. Зокрема, реформу внутрішнього прокурорського самоврядування.

«Великою мірою Генеральна прокуратура весь рік продовжувала працювати в режимі піар-агентства. Безкінечно генерувалися різноманітні інформаційні приводи, та реальних результатів роботи ми так і не побачили. Натомість спостерігали брудні підкилимні ігри. Згадайте, наприклад, як ГПУ відкрила провадження стосовно судді,

який розглядав справу за позовом Віктора Шокіна. І таких ситуацій було безліч», — пояснює політолог.

За словами Бортника, наразі складно говорити, чи зможе Шокін оскаржити у Верховному суді своє звільнення. Адже справа дуже політизована. Та наявність такого позову свідчить про те, що у високих владних кабінетах не задоволені Луценком.

«Чи залишиться на посаді генпрокурора Юрій Віталійович? Це залежить тільки від президента. З огляду на все, це буде його останній рік на посаді. Водночас він буде змушений піти у відставку разом із нинішнім урядом. І тоді Луценко повернеться у політику. Подейкували, що він навіть може бути наступником Порошенка, якщо той не піде на другий термін. Певне, це дуже

ДВНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ ЛУЦЕНКА: багато галасу з нічого

дратувало президента», — розповідає експерт.

Руслан Бортник також зазначає, що наразі не варто чекати на ефективну роботу ГПУ під керівництвом Юрія Луценка. Генпрокурор продовжуватиме піаритися і під дати згадувати про резонансні злочини. Але навіть якщо ГПУ й вдасться показати результати через відпо-

За словами Олега Саакяна, Юрій Луценко очолюватиме ГПУ, доки Порошенко буде зберігати свої позиції. Можливо, президент забажає бачити його на якійсь іншій ключовій посаді. Проте це точно не прем'єрське крісло, і Гройсмана не мінятимуть на Луценка.

«У президента дуже коротка лава запасних. Хоча й існує партія

те, що за рік Генеральна прокуратура перетворилася на піар-відділ Юрія Луценка.

«Проте ефективність роботи вимірюється не кількістю прес-конференцій та постів у соціальній мережі «Фейсбук»... Шкода, але в нас не генеральний прокурор, а генеральний піарщик, який розглядає нинішню свою посаду як трамплін для майбутньої політичної кар'єри. Саме тому нині спостерігається висока політизація роботи його відомства», — пояснює політолог.

За словами Олексія Якубіна, для Луценка в принципі важливіше працювати на своє ім'я, аніж показувати результати роботи відомства. Можливо, саме тому ГПУ намагається перетягнути на себе ковдру, коли мова заходить про нові антикорупційні органи і, відповідно, боротьбу з корупцією.

«Генеральна прокуратура повинна працювати тихіше та ефективніше. А в нас багато галасу з нічого. Луценко використовує будь-який інформаційний привід, аби тільки нагадати про себе. Для прикладу: 9 травня сталася ганебна ситуація у Дніпрі, і хоч це стосується насамперед Нацполіції та її керівництва, Луценко відразу поспішив усе прокоментувати. Та поки він піариться, Януковича і членів його команди Інтерпол знімає з розшуку», — пояснює експерт.

Чи довго Луценко перебуватиме на посаді генерального прокурора? На думку Якубіна, це буде залежати від кількох факторів. По-перше, треба дочекатися, чим закінчиться історія із Шокіном. По-друге, доля Луценка залежить виключно від президента, який опирається на нього, проте водночас остерігається, розглядаючи, можливо, як конкурента. А Порошенко намагається тримати якнайближче тих, кого побуюється.

«Також майбутнє генерального прокурора тісно пов'язане з долею коаліції. Не секрет, що нині тривають торги довкола створення більшості «на трьох» (БПП, «НФ», РПЛ). Тож у контексті цих переговорів може постати питання про те, хто буде генеральним прокурором», — підсумовує політолог.

Яна ДЖУНГАРОВА

«ХОЧУ ВАМ ПОВІДОМИТИ, ЩО Я ПРИЙНЯВ ПРОПОЗИЦІЮ ПЕТРА ОЛЕКСІЙОВИЧА ПОРОШЕНКА ВІДРАЗУ, СКАЗАВШИ, ЩО РОЗГЛЯДАЮ СВОЄ ПРИЗНАЧЕННЯ НА ТЕРМІН БЛИЗЬКО ПІВТОРА РОКУ... ВИ ЗНАЄТЕ МЕНЕ ДУЖЕ ДОБРЕ, Я НІ В ДУШІ, НІ ПО ЖИТТЮ — НЕ ПРОКУРОР. Я, ЗВИЧАЙНО, РОЗУМІЮ, ЩО ТАМ ТРЕБА ЗРОБИТИ, АЛЕ ХОТІВ БИ НЕ ЗАТРИМУВАТИСЯ, ОСКІЛКИ В МЕНЕ ІНШІ ПОГЛЯДИ НА ЖИТТЯ», — СКАЗАВ ЮРІЙ ЛУЦЕНКО ЖУРНАЛІСТАМ У КУЛУАРАХ ПАРЛАМЕНТУ 12 ТРАВНЯ 2016 РОКУ

відні судові рішення, то вони будуть оскаржені.

УНІВЕРСАЛЬНИЙ СОЛДАТ

Політолог, голова Єдиного координаційного центру «Донбас» Олег Саакян зазначає, що генеральному прокурору все ж можна зарахувати кілька плюсів. Однак накопичився і негатив. Переважно він пов'язаний із тим, що жодна резонансна справа так і не була завершена, а суспільству не дали відповідей, яких воно чекає. Також під керівництвом Луценка не була модернізована ГПУ.

«Не треба забувати про те, що Луценко — ставленик Петра Порошенка. Президент, який контролює НБУ, Кабмін, парламент, призначенням Луценка на посаду очільника ГПУ тільки посилив тренд на узурпацію», — говорить політолог.

його імені, та немає надійної партійної структури, на яку він би міг опиратися. БПП — це такий собі політичний Франкенштейн, якого збирали, виходячи з інтересів економічно-промислових політичних груп. Відповідно кадровий резерв президента надто малий. А Луценко є універсальним солдатом», — пояснює політолог.

Олег Саакян також прогнозує, що справа Шокіна не має жодних перспектив: «Якби була політична воля на те, щоб повернути його в ГПУ, то вже було б позитивне рішення суду. І ніякої апеляції Шокіну не треба було б подавати. Той інсайд, яким я володію, свідчить про те, що цей позов насправді був казусом для всіх учасників гри, шоком, а зовсім не спланованою акцією», — говорить експерт.

Завершуючи, Олег Саакян прогнозує, що більшість резонансних справ традиційно буде тягтися роками.

**ТРАМПЛІН
ДЛЯ ПОЛІТИЧНОЇ КАР'ЄРИ**

Кандидат політичних наук, політолог Олексій Якубін говорить про

(Закінчення.

Початок на стор. 1)

Соло очільника уряду продовжив хор членів Кабміну, які вже чіткіше декларували скорочення кількості отримувачів субсидій.

«Стрімкого зростання тарифів уже не буде, а доходи людей зростають. Тому я прогноую, що на 1 січня 2018 року допомогу отримуватимуть близько 5 млн домогосподарств. Тобто десь третина відсіється», — підкреслив міністр соціалістики Андрій Рева.

А ось експерт із питань енергетики Володимир Саприкін не розділяє оптимізму міністра. Адже існує велика вірогідність того, що до зими ціни на газ підвищаться.

«На тлі скорочення кількості домогосподарств, які отримують субсидії, це буде подвійним ударом по споживачах комунальних послуг. Та навіть якщо газ не подорожає, ситуація із припиненням чи обмеженням надання соціальної допомоги негативно позначиться на населенні», — підкреслив експерт.

НУ ДУЖЕ НЕВЕЛИКІ СОЦНОРМИ

Скорочення соціальних норм споживання тепло-, електро- та газової енергії не є ноу-хау уряду Гройсмана. Таким самим інструментарієм користувався і Яценюк. Проте уряд Гройсмана перевершив свого «вчителя»: наприкінці квітня 2016-го та в лютому 2017-го Кабмін двома окремими постановами двічі знижував так звані соцнормативи, які використовуються під час нарахування субсидій. Як підрахували експерти, за 2,5 року загальне скорочення норм споживання склало більше як 50% при зростанні тарифів на житлово-комунальні послуги на 400%. А від 1 травня соцнормативи стануть ще меншими.

Так, субсидія для тих, хто опалює будинок або квартиру газом, буде призначатися відповідно до норми 5 куб. м на 1 кв. м опалювальної площі, тоді як до 1 травня 2017-го чинною була норма 5,5 куб.

Також уряд знизив нормативи споживання теплової енергії для централізованого опалення (теплопостачання) абонентам, житлові будинки яких обладнані будинковими або квартирними приладами обліку: з 0,0548 Гкал до 0,0431 Гкал. У 2017-му і 2018 роках громадянам, які користуються індивідуальним опаленням, субсидія нараховуватиметься з 15 жовтня по 15 квітня на 1 кв. м опалювальної площі на місяць. А норми на електроенергію, що йде на опалення, знижено з 65 кіловат-годин до 51.

Володимир Саприкін вважає, що соціальні норми споживання уже занижкі. Проте уряд, який не підтверджує свої дії реальними розрахунками, заявляє протилежне.

«Не виключаю, що й надалі Кабмін буде знижувати норми споживання, аби ще більше економити бюджетні кошти», — припустив Саприкін.

Задля цього домогосподарствам з індивідуальним опаленням перенесено строки опалювального сезону. Тепер субсидія нараховуватиметься їм з 15 жовтня по 15 квітня, тоді як раніше призначалася усім українцям в період з 1 жовтня по 30 квітня.

За словами експерта з питань соціальної політики Андрія Пав-

СУБСИДІЇ У КРУТОМУ ПІКЕ

ПОКЛАДАННЯ НА ОТРИМУВАЧІВ СУБСИДІЙ ДОДАТКОВИХ ОБОВ'ЯЗКІВ ЗРОБИТЬ ПРОСТІШИМ ЗАЛУЧЕННЯ ЇХ ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У РАЗІ НАДАННЯ НЕДОСТОВІРНИХ ДАНИХ. ТОБТО ЯКЩО РАНИШЕ ДОМОГОСПОДАРСТВО МАЛО ПОВЕРНУТИ ВСЮ СУМУ СУБСИДІЙ ТІЛЬКИ ЗА РІШЕННЯМ СУДУ, ТО ТЕПЕР КОШТИ З НИХ ЗНІМАТИМУТЬ І БЕЗ ВЕРДИКТУ ФЕМІДИ

ловського, задля економії будуть по-новому обраховувати і доходи українців.

«Раніше урядовці обіцяли, що підвищення мінімальної зарплати впливатиме на розмір призначеної субсидії лише у 2018 році. Згідно зі змінами до порядку призначення субсидій, відтепер братиметься до уваги дохід за останні чотири квартали. Тобто тим сім'ям, яким продовжать субсидії з початком нового опалювального сезону, відшкодуватимуть значно меншу суму, ніж раніше, або взагалі відмовлять у допомозі», — підкреслив він.

БОРЖНИКІВ ПРИПРЬУТЬ ДО СТІНИ

Боржники — окрема стаття постанови №300. Ті, хто раніше мав субсидію на оплату комунальних послуг і прострочив платежі більше ніж на два місяці, втрачають на неї право. Наразі за послуги ЖКГ українці заборгували 25,5 млрд грн, тобто кожен третій є боржником.

Проте постанова передбачає, що якщо протягом двох місяців з моменту отримання інформації про непризначення субсидії через борги сума несплати буде погашена або «субсидіант» напише заяву про реструктуризацію і надасть її до соцзабезу, виплати призначать з дати закінчення дії попередньої держдопомоги. В іншому випадку — з того місяця, коли власник домогосподарства документально підтвердить сплату заборгованості або укладання договору.

Проте ті, хто вперше звернувся за субсидією, навіть якщо вони борж-

ники, досі мають право на таку допомогу від держави.

АБОНПЛАТА ЗНОВУ НА АРЕНІ

Примітним є те, що у кабмінській постанові про субсидії знову з'являється сумнозвісна абонплата на газ. Нагадаємо, 28 березня НКРЕКП прийняла постанову, яка мала набути чинності з 1 квітня і відокремлювала від ціни на газ для населення вартість послуги на розподіл та транспортування ресурсу. Внаслідок цього платежі споживачів підвищилися б у кілька разів. Попри те, що цей крок прописаний у Меморандумі з МВФ, постанову врешті-решт скасували. І головним рятувальником країни виступив пан Гройсман, чий підпис також є під угодою з Фондом. Та й Окружний адміністративний суд Києва своєю постановою зобов'язав припинити дію постанови НКРЕКП.

Але абонплата на газ навіть не думала здаватися. І виплила у постанові №300. Тобто нікуди вона не подінеться, яку б сцену не розігрували в уряді. А слідом за нею запровадять і абонплату на опалення. Зиск простий — субсидію призначають на послугу, а не на її транспортування. Тому грошків із держбюджету витратиться менше, а з кишень українців — навпаки.

КОНТРОЛЬ, КОНТРОЛЬ, КОНТРОЛЬ

Ті, хто до 1 травня отримував субсидії, упродовж місяця мають повідомити органи соціального захисту населення про зміни, які відбулися

у їхній родині. Так, потрібно довести до відома, якщо хтось виписався із квартири чи, навпаки, прописався. Також необхідно доповісти про зміну соціального статусу членів сім'ї: хтось звільнився або влаштувався на роботу, став пенсіонером. Обов'язковим є надання даних про здійснення одноразової покупки, що перевищує 50 тис. грн.

Здавалося б, ці норми існували й раніше. Проте провідний експерт Центру соціальних і трудових досліджень Віталій Дудін вважає, що покладання на отримувачів субсидій додаткових обов'язків зробить простішим притягнення їх до відповідальності у разі надання недостовірних даних. Тобто якщо раніше домогосподарство мало повернути всю суму субсидій тільки за рішенням суду, то тепер кошти з них зніматимуть і без вердикту Феміди. У постанові прописано, що повернення держдопомоги у разі виявлення або ненадання даних про зміни можливе або готівкою, або шляхом списання з особових рахунків на підприємствах-виробниках чи виконавцях послуг. Тобто в платіжках домогосподарства з'явиться борг.

ЧАСТКОВА МОНЕТИЗАЦІЯ ТА ЗНИКЛА ПЕРЕПЛАТА

В уряді давно виробили стратегію додавання ложки меду в діжку з дьогтем. І постанова №300 не є винятком. Як заявляють у Кабміні, все це робиться задля монетизації субсидій. А віце-прем'єр Павло Розенко пообіцяв, що родини-«субсидіанти», які економили електроенергію або

газ у минулому опалювальному сезоні, отримають 700 грн живих грошей. Таких по Україні набралось аж 2,5 млн.

Проте міністр забув сказати, що перерахування грошенят на банківський рахунок отримувача субсидій відбуватиметься не в автоматичному режимі, а тільки за заявою, яку потрібно до 1 вересня подати до органів соцзахисту. Та чи це важливо для міністра? Адже чим менше людей про це знатимуть, тим більше грошей залишиться у казні.

Також доволі знакомим є те, що формування списків «субсидіантів», які можуть розраховувати на виплату 700 грн, покладено на... житлові контори й постачальників послуг, з якими споживачі уклали прямі угоди. Отож, все залежатиме від сумлінності компаній, які не завжди виявляються чесними.

Але це тільки частина «марлезонського балету». Навіть якщо родина взимку мерзла в темному приміщенні, щоб максимально економити газ та світло, грошову виплату можна буде отримати тільки за зкономленими 150 кіловат електроенергії, якщо цей ресурс використовується для опалення, або за заощаджені 100 кубів газу.

З переплатою, яка виникає у споживачів послуг, в уряді взагалі вирішили не панькатися, а списати від 1 травня з рахунку домогосподарства, нібито її й не було. Хоча раніше переплата переходила на наступний місяць, і тоді виклали за комунальну послугу можна було меншу суму. Це мотивувало людей економити. Тепер же переплата за холодну і гарячу воду, а також за опалення повертатиметься у бюджет. Тобто сім'я, яка отримувала субсидію, але економила і не спожила норму, залишки на своїх рахунках втратить.

Експерти одностайно зазначають, що такі дії уряду призведуть до ще більшого зростання боргів за житлово-комунальні послуги серед населення. Адже ціну на газ, яка є основною складовою усіх тарифів, не зроблять справедливою. І Кабмін зовсім не цікавить те, що блакитне паливо власного видобування, яке за законом має спрямовуватися для населення, повністю покриває потреби побутових споживачів. Бо тоді люди могли б і без подачок від держави платити за комунальні послуги. Адже, за розрахунками аналітика громадської організації «Публічний аудит» Тараса Галайди, наразі справедлива вартість українського газу для населення з урахуванням витрат на транспортування та постачання ресурсу становить 1338,6 грн (без податків) за 1 тис. кубометрів і 3200 грн (з податками).

Проте цього не відбудеться. На думку Віталія Дудіна, мета Кабміну — позбавити субсидій усіх, хто працює. Але безглуздо пов'язувати ці плани з підвищенням мінімальної зарплати.

«Це потрібно було робити давно. А нині бюджетники можуть вимагати радикального збільшення зарплат. Приклад подають криворізькі шахтарі, які відмовляються підніматися на поверхню, доки оплату їхньої праці не підвищать до рівня 2012 року — тобто до 1000 євро на підприємствах КЗРК і Evraz», — підсумував експерт.

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

Во второй раз Украина приняла международный песенный конкурс «Евровидение». Если в 2005 году музыкальный праздник провели скромненько, хоть и потратили на него 120 млн грн, то нынче наша страна решила выпендриться и организовать гуляния на высочайшем уровне.

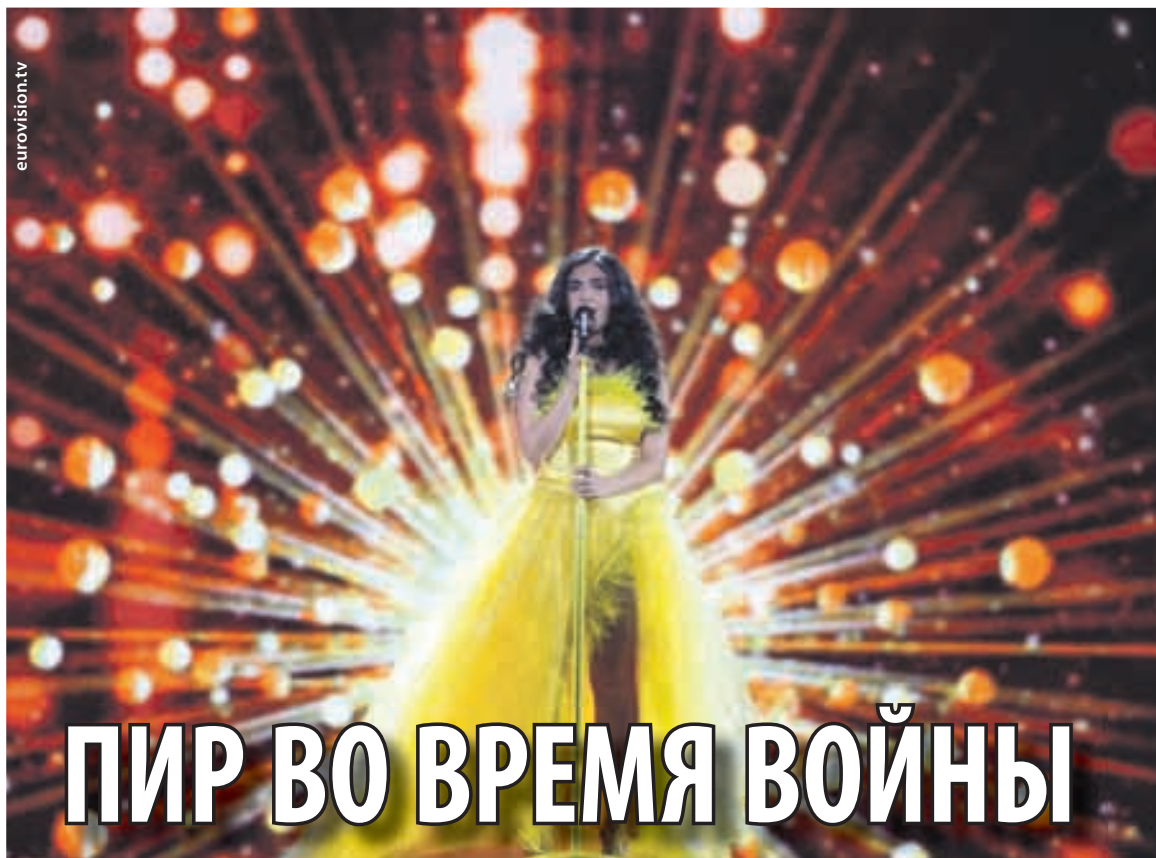
Действительно, все было феерично. А сцена оказалась, пожалуй, самой крутой за последние годы проведения конкурса. По информации СМИ, мы потратили на организацию «Евровидения» более 30 млн евро! Хотя изначально предполагалось вложиться в половину этой суммы. По крайней мере, такую цифру озвучивали в прошлом году. Но «маємо те, що маємо».

Можем ли мы себе позволить такие траты? И, самое главное, к чему был весь этот шик и блеск?

Самый дорогой конкурс в истории «Евровидения» провел Азербайджан в 2012 году — 64 млн долларов. На втором месте Дания (2014) — 54 млн долларов. В 2009 году шикавала Россия — 44 млн долларов. Чуть меньше потратила Вена в 2015-м — 42 млн долларов. В прошлом году Швеция

раскошелилась примерно на 15 млн... При этом в финале конкурса в качестве приглашенной звезды выступил Джастин Тимберлейк! Мы, похоже, решили держать планку и тянуться за самыми богатыми, хоть никаких заморских звезд и не выписывали. Но, судя по бюджету, могли бы спокойно себе это позволить.

Если говорить серьезно, то без сдвигивных средств смотреть на сайт ProZorro, на котором отображены все проведенные к «Евровидению» тендеры, просто невозможно. Итак, поехали: аренда Международного выставочного центра на весь период проведения «Евровидения» стоила 35 100 655 грн. Обеспечение световым оборудованием — 79 105 350 грн. Аренда устройств воспроизведения изображения (видеоэкраны и видеопроекторы) — 32 429 330 грн. Мон-

ПИР ВО ВРЕМЯ ВОЙНЫ

таж и демонтаж сцены обошелся в 30 607 121 грн. Оборудование для системы видеонаблюдения для обеспечения безопасности и охраны на песенном конкурсе «Евровидение» — 14 261 962 грн. Внутреннее брендирование здания места проведения ПКЕ — 905 200 грн.

Рекордная красная ковровая дорожка стоила 585 504 грн. Организация и проведение открытия конкурса — 2 492 360 грн. Услуги творческих коллективов (выступление певицы Джамалы в интервальных актах ПКЕ) — 985 500 грн. Шоу Русланы — 393 652 грн. Производство короткометражного фильма «Евровидение» с Веркой Сердючкой — 1 800 000 грн. Одежда для троих ведущих обошлась почти в 900 000 грн. Ну а дальше «по мелочам»... При этом страшно даже подумать, сколько денег можно было сэкономить! Но зачем? Потом можно попросить о помощи. Мы и так ходим по всему миру с протянутой рукой, мол, дайте нам кредит...

А тем временем, глядя на бюджет «Евровидения», диву даешься: черт возьми, мы же вовсе не бедные! Мы так просто разбрасываемся миллионами, хотим показать, как в Украине прекрасно жить, доказать, что мы — таки Европа... Как все красочно, какие спецэффекты, какая помпезность! И красная дорожка у нас самая длинная, и сцена самая феерическая... Все на высшем уровне!

Но мы ведь бедны! Как можно транжирить такие фантастические суммы в стране, в которой минимальная зарплата составляет 3200 грн, а пенсия... В стране, в которой, в конце концов, идет война! И эти деньги

можно было потратить на усиление боеспособности нашей армии. Ведь это намного важнее, нежели недельный выпендрей перед иностранцами. Нельзя плясать на костях, нельзя радоваться, когда на фронте гибнут украинские бойцы! Буквально каждый день гибнут! Этот пир во время войны просто вводит в состояние ступора. Это какой-то полный сюр!

Много благих дел можно было бы сделать на эти фантастические для нашей страны деньги. Помочь онкобольным детям, пенсионерам, семьям политзаключенных в РФ украинцев и погибших бойцов АТО, переселенцам, всем тем, кто не в силах позаботиться о себе сам. А конкурс провести скромно, но со вкусом. Но нет, мы хвастаемся перед всей Европой

своей гостеприимностью. Наводим марафет в столице: перед самым открытием латаем последние дыры, докладываем последнюю плитку... Но ведь заниматься благоустройством города нужно все время, а не только к празднику! Впрочем, это наша фишка — все делать накануне.

Так что ждем следующего «Евровидения». Авось не только район вблизи станции метро «Левобережная» будет сиять. Хотя, может, не надо нам больше конкурсов?

А если совсем серьезно, то ждем с нетерпением отчета компетентных органов, которые проверят целесообразность использования бюджетных средств!

Мария АНИНА

КАК МОЖНО ТРАНЖИРИТЬ ТАКИЕ ФАНТАСТИЧЕСКИЕ СУММЫ В СТРАНЕ, В КОТОРОЙ МИНИМАЛЬНАЯ ЗАРПЛАТА СОСТАВЛЯЕТ 3200 ГРН, А ПЕНСИЯ... В СТРАНЕ, В КОТОРОЙ, В КОНЦЕ КОНЦОВ, ИДЕТ ВОЙНА! И ЭТИ ДЕНЬГИ МОЖНО БЫЛО ПОТРАТИТЬ НА УСИЛЕНИЕ БОЕСПОСОБНОСТИ НАШЕЙ АРМИИ. ВЕДЬ ЭТО НАМНОГО ВАЖНЕЕ, НЕЖЕЛИ НЕДЕЛЬНЫЙ ВЫПЕНДРЕЖ ПЕРЕД ИНОСТРАНЦАМИ. НЕЛЬЗЯ ПЛАСАТЬ НА КОСТЯХ, НЕЛЬЗЯ РАДОВАТЬСЯ, КОГДА НА ФРОНТЕ ГИБНУТ УКРАИНСКИЕ БОЙЦЫ!

В епіцентр політичного життя України стрімко увірвалося одне з найгостріших в історії країни питань. Нинішні правителі, відібравши в українців після Майдану політичну волю і владу, тепер хочуть відібрати і найголовніше національне надбання — землю.

Ще в 1930-х роках Сталін розумів, що українців можна знищити, лише відібравши в них волю і землю. Сталін так і вчинив, відтак на три покоління практично зникла українська нація.

Нині, у XXI столітті, чинна влада, прикриваючись вимогою МВФ, має намір до кінця року відмовитися від мораторію на продаж сільськогосподарських земель. При цьому навіть не вважає за потрібне провести обговорення цієї гострої проблеми на загальнонаціональному рівні. Не зумівши домогтися успіхів у судовій, пенсійній та податковій реформах, влада взялася за найсолідніше і найнебезпечніше — шматувати землю.

Україні рано чи пізно доведеться вирішувати питання про землю як національне надбання країни. І всім політичним силам країни, як і сто років тому, потрібно буде чітко визначити свою позицію.

Нинішня влада перехопила ініціативу. Але річ у тім, що вона не має ні відповідного досвіду, ні довіри людей. Вона ще не виконала своїх передвиборчих обіцянок, а вже взялася за те, чого не було в програмах провладних політичних партій. Виявляється, влада потрібна була нашому президентові-олігарху, наближеним до нього міністрам і депутатам тільки для того, щоб під виглядом аграрної реформи дістатися останнього національного надбання України — землі.

Практично всі, хто публічно керує нині Україною, не користуються повагою і довірою українського народу. Рейтинги влади є такими низькими, що важко довірити проведення земельної реформи цим людям. Ви ж не віддасте себе в руки недосвідченого хірурга, якого цікавлять тільки ваші гроші, але ніяк не ваше здоров'я. Історія свідчить, що будь-яка, навіть найсправедливіша, земельна реформа є дуже болісною для країни. Але та реформа, яку збираються провести нинішні жадібні, цинічні можновладці, може призвести до жахливих наслідків.

Створюється небезпечна суперечність. За гострої потреби впровадження земельної реформи на користь громадян України в країні немає політико-правового інституту або окремої могутньої політичної сили, яка самостійно могла б вирішити питання про землю. Тому проведення референдуму щодо землі, який ініціює «Батьківщина», мусять розглядати всі політичні сили, незалежно від їхнього ставлення до ініціаторів.

Майбутнє української землі — це спільне завдання, і чим більше політсил братимуть участь у цьому рефе-

рендумі, тим більше шансів на успіх земельної реформи.

Для вдалих перетворень потрібна висока легітимність і професійність не лише авторів закону про землю, а й виконавців.

Нічого подібного немає у нинішнього президента України і народних депутатів. Будь-яке нове державне керівництво легко скасує те, що ухвалить чинна верхівка. Влада, що спирається на адміністративний ресурс, брехню і примус, шантаж і пропагандистський галас, не може вирішувати надзвичайно складне питання про землю. Тому довіряти їм найдорожчий скарб України — землю було б непростимою політичною помилкою.

Ми бачили, як хвацько Гонтарова-Порошенко провели реформу банківсько-фінансового сектора, або як хутенько депутати ухвалили закон про енергетичний ринок, що вигідний тільки вузькій групі бізнесменів, які лобювали його спільно з АП. Так само буде і зі скасуванням мораторію і законом про землю.

Тепер зрозуміло, що мала на меті скандальна реформа банківсько-фінансового сектора економіки. З одного боку, владна верхівка позбулася конкурентів у боротьбі за землю. Ми вже не говоримо про фермерів, які просто задихаються від величезних відсотків на позики від українських банків. Їх завчасно вивели з гри. А з іншого боку, в результаті ліквідації понад 100 банків у руках тандему Порошенко-Гонтарова опинилися величезні фінансові ресурси, які підуть на створення латифундій, афілійованих із президентом-олігархом та його оточенням. При цьому в нас досі не з'явився державний Земельний банк або земельна біржа, які мали б допомогти фермерам вижити під час цієї реформи.

Зрозуміло, що нагальне проведення земельної реформи супроводжуватиметься значною кількістю порушень і злочинів з боку корумпованого чиновництва всіх рангів. А за відсутності необхідних законів і справедливих судів це призведе до серйозної соціальної напруги і конфліктів в українському суспільстві. Коли МВФ наполягає на земельній реформі, він забуває, що в Україні немає чесних судів, що досі не реформовані правоохоронні органи, які продовжують стояти на сторожі інтересів влади, а не народу України.

Відтак в результаті «успішного» проведення «порошенківської моделі» земельної реформи в Україні замість старого класу українських олігархів, що сформувався ще за Кучми, з'явиться новий молодий

Земля і воля

ВЛАДА, ЩО СПИРАЄТЬСЯ НА АДМІНІСТРАТИВНИЙ РЕСУРС, БРЕХНЮ І ПРИМУС, ШАНТАЖ І ПРОПАГАНДИСТСЬКИЙ ГАЛАС, НЕ МОЖЕ ВИРІШУВАТИ ТАКЕ СКЛАДНЕ ПИТАННЯ, ЯК ПИТАННЯ ПРО ЗЕМЛЮ

клас аграрних олігархів-латифундистів на чолі з нинішнім президентом Порошенком, які й керуватимуть країною упродовж десятиліття. А сприятимуть їм західні ТНК і російські бізнес-групи, які спробують в Україні пережити «непевні часи», що спіткали Росію, допомагаючи Путіну «конфедералізувати» й ослабити нашу країну. Бо ніщо так не озлоблює людей, як несправедливий перерозподіл землі.

Крім нового класу українських олігархів на чолі з президентом Порошенком в проведенні антинародної земельної реформи зацікавлений так званий «клас е-декларантів». Згадайте, як 100 тисяч українських чиновників — від колишніх і нинішніх депутатів і міністрів до районного начальства — шокували Україну і Захід своїми величезними багатствами. Задекларовані ними сотні мільйонів доларів готівкою вимагають своєї легалізації або очищення. І участь цієї корумпованої групи в земельній реформі допоможе їм із потенційних злочинців, у яких наступна влада могла б відібрати награване, перетворитися у цивілізованих «сумлінних покупців» української землі. До речі, саме ці люди й проводитимуть на свою користь українську земельну реформу. Отож, перехід у власність за безцінь родючих чорноземів створить для класу «молодоолігархів» і корумпованого чиновництва альтернативу офшорам як місця зберігання награваного.

А куди поділися «донецькі», які становлять кістяк корупційно-бандитського режиму особистої влади колишнього президента Януковича? Не всі втекли до Москви. Чимало з них розповзлися Україною, зачалися в Києві і нетерпляче очікують на земельну авантюру влади. Кинувши розорений Донбас, вони радо візьмуться конвертувати земельну реформу в особисту вигоду. А спе-

кулятивний ринок землі дозволить їм легалізувати накрадене за попередні роки.

Не менше в сумбурному і прискореному проведенні несправедливої земельної реформи зацікавлені й західні ТНК. Так відбулося у Аргентині, Бразилії та інших країнах, які щиро повірили, що легкий продаж землі за лекалами МВФ стрімко підніме їхні економіки. ТНК — це гідні противники нашим латифундистам і чиновникам усіх рангів.

Наразі головне питання дня — як і хто проводитиме земельну реформу. Є чотири ймовірних шляхи.

Швидше за всіх може почати земельну реформу Конституційний суд, який на прохання влади скасує мораторій на купівлю і продаж сільськогосподарської землі. Так само як на прохання колишнього президента Януковича скасував поправки до Конституції і повернув йому величезні президентські повноваження. Що призвело до швидкого формування режиму особистої влади Януковича, криміналізації політики й бізнесу і, зрештою, до Майдану. Конституційний суд легко може піти на поводу найжорстокіших економіко-політичних фантазій чинного президента щодо способів відчуження українських родючих земель.

Другий шлях земельної реформи — це робота Верховної Ради. Але тут у президента Порошенка немає переважної більшості. Крім того, як видно на прикладі «Батьківщини», патріотична опозиція буде опиратися і звернеться до мас. Але найголовнішою проблемою українського парламенту є глибока недовіра всіх верств українського суспільства до його діяльності.

Тепер добре видно, що за своїми кадровими і політичними якостями це один із найслабших парламентів України за всі роки Незалежності. І доручати йому таку тонку справу,

як проведення земельної реформи, просто небезпечно.

Третій шлях — найекзотичніший, але швидкий і ефективний: організація земельної реформи під опікою зовнішнього управління і міжнародним контролем. Але це варіант поки відпадає. Йдеться не просто про реалізацію залізної волі МВФ, якою так уміло прикривається наша влада, а про реальне проведення аграрних реформ через систему спеціалізованих, надзвичайних органів, мереж і структур, які спираються на міжнародну політичну і фінансову допомогу Заходу. А вітчизняні можновладці лише асистуватимуть такій реформі. Але в такому разі, ймовірно, земля не дістанеться ні нашим новим аграрним олігархам, ні фермерам.

Перевагу матимуть ТНК, «спритні» інвестори, міжнародні фінансові інститути та клуби, які швидко перетворять українську землю на об'єкт міжнародної спекуляції і гарної застави для зростаючого держборгу країни.

Тому найдемократичнішим і найефективнішим, але й найважчим залишається четвертий шлях — проведення загальнонаціонального референдуму, під час якого різні політичні сили шукатимуть точки дотику, співпрацюватимуть заради отримання найприйнятнішої для національних інтересів України моделі земельної реформи. Тільки в процесі всенародного плебісциту про землю можна розкрити і врахувати інтереси більшості зацікавлених груп і зменшити ризики нелегітимності й провалу земельної реформи.

У всякому разі загроза такого референдуму повинна змусити владу стримати свої апетити і більше зважати на інтереси всієї України.

Віктор НЕБОЖЕНКО

КОЛИ МВФ НАПОЛЯГАЄ НА ЗЕМЕЛЬНІЙ РЕФОРМІ, ВІН ЗАБУВАЄ, ЩО В УКРАЇНІ НЕМАЄ СПРАВЕДЛИВИХ І ЧЕСНИХ СУДІВ, ЩО ДОСІ НЕ РЕФОРМОВАНІ ПРАВООХОРОННІ ОРГАНИ, ЯКІ ПРОДОВЖУЮТЬ СТОЯТИ НА СТОРОЖІ ІНТЕРЕСІВ ВЛАДИ, А НЕ НАРОДУ УКРАЇНИ

Резкое падение цен на сырье: нефть достигла пятимесячного минимума

Нефть пострадала из-за быстрого роста производства в США и нежелания ОПЕК сокращать добычу. Тем временем металлы «попали под раздачу» из-за сокращения спроса со стороны Китая.

В Азиатско-Тихоокеанском регионе снижаются акции из-за 5% падения цен на нефть, связанного с опасениями перенасыщения рынка. Аналитики прогнозируют дальнейшие потери на фоне признаков того, что спрос не будет достаточно сильным, чтобы впитать избыточное производство.

Железная руда и медь также резко подешевели, и аналитики предупреждают о нарастающей угрозе обвала цен на сырьевые товары.

«Падение цен на сырьевые товары определенно говорит нам о том, что в мировой экономике происходит какое-то замедление», — сказал Клифф Тан из банка Tokuyo Mitsubishi UFJ в Гонконге.

«Оптимизм в отношении сырьевых товаров в начале этого года, похоже, находится в процессе полного разворота. Недавнее резкое падение цен на нефть и дальнейшая слабость цен на металлы приведут к еще одному негативному старту акций», — сказал Рик Спунер, главный аналитик рынка CMC Markets в Сиднее.

Цены на нефть на прошлой неделе упали до пятимесячных минимумов на фоне рекордного объема торгов горючим сорта Brent. ОПЕК и другие производители, похоже, исключили дальнейшие сокращения добычи ради того, чтобы уменьшить постоянный переизбыток нефти в мире.

Усугубляет ситуацию и то, что добыча нефти в США с середины 2016 года выросла более чем на 10% — до 9,3 млн баррелей в день, сообщает Reuters. Это лишь немного ниже, чем уровень крупнейших производителей России и Саудовской Аравии.

«Ожидается, что ОПЕК продлит установленный лимит добычи еще на шесть месяцев, но будет непросто убедить несколько членов, не являющихся членами ОПЕК, последовать их примеру», — сказал Абхишек Кумар, старший энергетический аналитик Interfax Energy. — Продление лимита ОПЕК после 2017 года маловероятно из-за стойкого роста добычи нефти в США».

В конце прошлого года ОПЕК и другие страны-производители объявили о сокращении добычи на 1,8 млн баррелей в день в течение первых шести месяцев этого года.

«У нас все еще есть почти рекордный навал и признаки увеличения производства в районах мира за пределами производителей, которые согласились на сокращение», — сказал Джин Макгиллиан, менеджер маркетинговых исследований в Tradition Energy в Стэмфорде, штат Коннектикут.

«В какой-то момент рынок должен будет признать, что ОПЕК уже не самый важный игрок на рынке», — говорит Ойген Вайнберг из Commerzbank. — Теперь важны страны вне ОПЕК, и прежде всего США с их добычей сланцевой нефти».

Мартин ФАРРЕР,
The Guardian,
Великобритания

В прогнозах МВФ слишком много оптимизма

Каждую весну бюрократы со всего мира, как ласточки, слетаются в Вашингтон на ежегодные мероприятия МВФ и Всемирного банка. Они формируют общее восприятие состояния мировой экономики, которое затем воздействует на экономическую политику в мире.

На этот раз были сформированы позитивные чувства. По мнению экспертов МВФ, в 2017-м и 2018 годах реальный ВВП развитых экономик должен вырасти на 2%. Безработица в свою очередь опустится ниже отметки в 6%, то есть вернется к показателям докризисного 2008 года. Опасения насчет дефляции остались в прошлом, а инфляция держится на уровне 2%, что соответствует целям большинства крупнейших центробанков.

Тем не менее, как говорят в Новой Англии, если в апреле льют дожди, это не означает, что

нужно к докризисным цифрам ВВП не ранее 2022 года.

Затраты в связи с посткризисным оздоровлением экономики являются существенным препятствием на пути роста, однако главная проблема заключается в застое его потенциала, или, говоря иначе, в скрытой тенденции глобального предложения.

По данным МВФ, на протяжении этого века в развитых экономиках наблюдается спад: с 2,71% в 2001 году до 1,28% с начала кризиса. В США складывается еще более мрачная

для удовлетворения наших потребностей. Учитывая, что сегодня мы потребляем и берем в долг с расчетом на более высокие доходы завтра, нам стоит готовиться к разочарованию.

Это разочарование представляется практически неизбежным в странах с развитой экономикой с учетом того, что их государственный долг составляет в среднем 106% от номинального ВВП, и что дефицит бюджета сохраняется на горизонте прогнозов обозримого будущего. Обеспечить бюджетное равновесие будет все сложнее, поскольку центробанки приступили к нормализации своей валютной политики, хотя процентные ставки еще не полностью вернулись на докризисный уровень.

В странах с политикой бюджетных ограничений (Австралия, Канада, Новая Зеландия) частный сектор с легким сердцем набирал долги. Только вот в период трудностей ошиб-

в мае обязательно распустятся цветы. Иногда им на смену могут прийти новые, еще более холодные ливни. Нам не хотелось бы устраивать ледяной душ окрыленным международным чиновникам, но мы опасаемся, что их прогнозы чересчур оптимистичны. Дело в том, что ключевые проблемы, судя по всему, так и не были решены.

ЗАСТОЙ ПОТЕНЦИАЛЬНОГО РОСТА

В Европе рост реального ВВП был очень слабым после финансового кризиса: его показатель 2016 года был примерно на 20% ниже того, что сулила тенденция десяти докризисных лет. Нынешнее восстановление стало самым медлительным за последние два века. Кроме того, за усредненными показателями скрывается множество проблем: так, например, Греция и Италия смогут вер-

ПО МНЕНИЮ ЭКСПЕРТОВ МВФ, В 2017-М И 2018 ГОДАХ РЕАЛЬНЫЙ ВВП РАЗВИТЫХ ЭКОНОМИК ДОЛЖЕН ВЫРАСТИ НА 2%. БЕЗРАБОТИЦА В СВОЮ ОЧЕРЕДЬ ОПУСТИТСЯ НИЖЕ ОТМЕТКИ 6%, ТО ЕСТЬ ВЕРНЕТСЯ К ПОКАЗАТЕЛЯМ ДОКРИЗИСНОГО 2008 ГОДА. ОПАСЕНИЯ НАСЧЕТ ДЕФЛЯЦИИ ОСТАЛИСЬ В ПРОШЛОМ, А ИНФЛЯЦИЯ ДЕРЖИТСЯ НА УРОВНЕ 2%, ЧТО СООТВЕТСТВУЕТ ЦЕЛЯМ БОЛЬШИНСТВА КРУПНЕЙШИХ ЦЕНТРОБАНКОВ. ТЕМ НЕ МЕНЕЕ, КАК ГОВОРЯТ В НОВОЙ АНГЛИИ, ЕСЛИ В АПРЕЛЕ ЛЬЮТ ДОЖДИ, ЭТО НЕ ОЗНАЧАЕТ, ЧТО В МАЕ ОБЯЗАТЕЛЬНО РАСПУСТЯТСЯ ЦВЕТЫ

картина: по сведениям бюджетного комитета Конгресса, масштабы спада оказались вдвое большими: с 4% до 1,5%.

Такая тенденция свойственна экономикам всех стран «большой семерки», поскольку их стареющее население медленнее растет и меньше работает, выдавая мало дополнительных трудовых часов. Сложно сказать, сохранится ли все это в будущем, но цифры остаются цифрами: они четко демонстрируют, что данная ситуация существует уже не первый год.

ПОЧТИ НЕИЗБЕЖНОЕ РАЗОЧАРОВАНИЕ

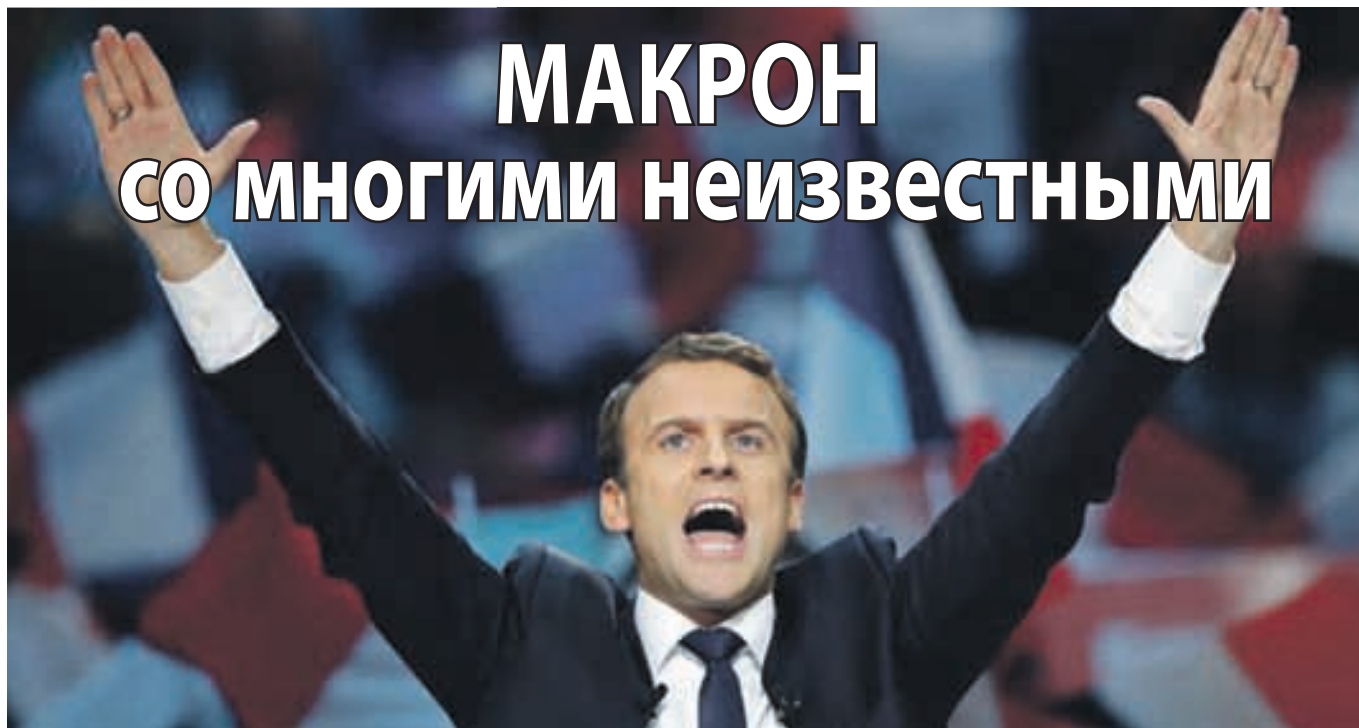
Потенциальный рост — не просто абстракция экономистов. Дело в том, что если изменение ожидаемых доходов будет протекать в негативном ключе (как, судя по всему, все сейчас и происходит), у нас будет меньше ресурсов

ки частного сектора быстро ложатся на государство.

Демократические правительства прекрасно работают, когда речь заходит о распределении прибылей растущей экономики. Так, например, в период устойчивого 4% роста американской экономики можно было ждать удвоения реального ВВП за 18 лет, что придавало родителям уверенности в экономическом будущем их детей.

В условиях нынешнего 1,5% роста период удвоения ВВП увеличивается до 48 лет, что озаряет экономические перспективы разве что внукам. Смогут ли руководства стран принять трудные решения, которые необходимы, чтобы перейти от стабилизации экономики к их устойчивому подъему?

Кармен РАЙНХАРТ,
Винсент РАЙНХАРТ,
Le Monde, Франция

МАКРОН СО МНОГИМИ НЕИЗВЕСТНЫМИ

Самый молодой президент Франции Эммануэль Макрон, приняв 14 мая присягу, окончательно взял в свои руки бразды правления. Его победа стала щелчком по носу «русскому миру» и свидетельством стремления республики к дальнейшей евроинтеграции. У экс-министра экономики амбициозные планы относительно Франции и ЕС. Но вряд ли они будут реализованы в полной мере, ведь что в Париже, что в Брюсселе найдутся те, кто будет вставлять ему палки в колеса.

«Я буду защищать Францию. Ее жизненные интересы. Ее имидж. Это обязательство, которое я беру перед вами! Также я буду защищать Европу — сообщество единой судьбы, которую выбрали для себя народы нашего континента. На карту поставлена наша цивилизация, наш образ жизни, наше свободное общество, наши ценности, наши общие замыслы и надежды», — сказал Макрон в своей речи после объявления его победителем выборов, расставив приоритеты своей работы на посту главы Франции.

Его сторонники разочаровались в традиционных партиях. Это студенты, предприниматели, профессионалы, люди, мыслящие креативно. Однако станет ли Макрон, который был заместителем генерального секретаря при президенте Франсуа Олланде, а затем министром экономики, тем самым свежим дыханием? Это покажет время.

В июне во Франции состоятся парламентские выборы, и многое будет зависеть от того, какое количество голосов наберет центристское движение «Вперед, Республика» новоизбранного президента. И хотя в ходе президентской кампании французы выказали разочарование социалистами и правыми, которые поочередно правили Францией на протяжении десятилетий, а «Вперед, Республика» играет на лозунгах, близких и тем, и другим, присутствие представителей движения в Национальном собрании гарантировано. Также в парламенте вероятнее всего, пройдет и партия Ле Пен.

Но если «Вперед, Республика» не возьмет большинства голосов, Макрону будет крайне сложно воплощать в жизнь реформы. Между тем его предвыборная риторика стала фактически воплощением французской мечты — быть лучшими, обойти Германию и США во всем. Прежде всего — в экономике. Не зря же за работу инвестбанкиром в банке Ротшильда пресса окрестила Макрона «финансовым Моцартом». Он окончил Высшую школу государственного управления и приобрел такие навыки в политике, о которых украинским должностным лицам можно только мечтать.

Еще одним приоритетом деятельности нового президента является борьба с терроризмом и обеспечение безопасности в стране. Он планирует дополнительно трудоустроить 10 тысяч полицейских, усилить экипировку

силовиков, создать реестр всех подозрительных лиц, которые ранее были замечены в разжигании беспорядков или же заподозрены в связях с «ИГ». Однако это не значит, что Франция закрывает двери перед иностран-

ный визит, который он осуществит на посту президента, будет в Германию. С канцлером Меркель он обсудит планы по углублению интеграции, в частности, по созданию общего парламента, министерства экономики и бюджета еврозоны по аналогии с органами, уже созданными в Евросоюзе. Однако и ранее в ЕС не наблюдалось единства по этим вопросам, теперь же, после заявления Макрона о необходимости ввести санкции против Польши и Венгрии за отказ размещать беженцев, единогласной поддержки его идеи не получат. Следовательно, еще долго не будут реализованы.

**ПО УКРАИНСКОМУ ВОПРОСУ
МАКРОН БУДЕТ ПОВТОРЯТЬ СВОЕГО
ПРЕДШЕСТВЕННИКА ОЛЛАНДА
КАК МИНИМУМ ДО ОСЕНИ —
ДО ТЕХ ПОР, ПОКА МЕРКЕЛЬ
ЕЩЕ КАНЦЛЕР И ИГРАЕТ ПЕРВУЮ
СКРИПКУ В ЭТОМ ПРОЦЕССЕ**

цами. Новый президент пообещал в первую очередь принять меры по усовершенствованию процедуры интеграции талантливых молодых людей, приехавших из-за рубежа.

Программа Макрона содержит как ранее озвученные, так и новые пункты. В частности, в отличие от многих конкурентов на выборах, он не планирует изменять пенсионный возраст. Также Макрон не намерен увеличивать продолжительность рабочей недели, которая во Франции составляет 35 часов. За 5 лет он обещает добиться сокращения безработицы с 9,7% до 7%. За этот период призывает на 120 тысяч уменьшить количество госслужащих, однако при этом число учителей и преподавателей только возрастет — на четыре-пять тысяч человек. А вот армию парламентариев он предлагает сократить на треть — «для большей эффективности и прозрачности».

Особое внимание Макрон уделяет и защите прав наемных работников. Президентская кампания сопровождалась массовыми протестами против изменений в Трудовой кодекс. Теперь он будет отстаивать расширение пособия по безработице, развитие программ обучения работников на протяжении всей жизни, укрепление соглашений между предприятиями и отраслью. Также попытается устранить неравенство между госслужащими и теми, кто трудится на частных предприятиях.

ЕС, в понимании Макрона, также нуждается в серьезных изменениях. Недаром пер-

Украинский вопрос в предвыборной риторике Эммануэля Макрона, безусловно, присутствовал, однако сводился к тому, что Россия должна выполнять взятые на себя обязательства в вопросах урегулирования конфликта на Донбассе и в Сирии и что санкции против РФ будут сохраняться до тех пор, пока Кремль полностью не выполнит Минские договоренности. Сейчас и глава МИДУ Клишкин, и президент Украины Порошенко выражают уверенность, что новый президент Франции станет активным участником «нормандского формата» и усилит давление на Россию. Однако, вероятнее всего, в украинском вопросе Макрон будет повторять своего предшественника как минимум до осени — до тех пор, пока Меркель еще канцлер и играет первую скрипку в этом процессе. А вот дальше ситуация может развиваться более интересно.

После парламентских выборов в Германии, вероятнее всего, будет назначен новый канцлер. И вот тогда Макрон, как уже более опытный участник переговоров, постарается, чтобы именно Франция, а не Германия заняла лидирующие позиции.

Но многое зависит и от нас самих. Ведь если официальный Киев говорит о том, что только «минский формат» может принести в Украину мир, международные партнеры даже не будут задумываться о других, более эффективных вариантах.

Арина МАРТОВА

Безвиз уже виден

Почти 10 лет Украина шла к безвизовому режиму. И вот добрела. 17 мая должно состояться подписание акта, утвержденного Советом ЕС. Это, безусловно, позитивное решение для нашей страны, которое три года Порошенко использовал в качестве пиар-обещания. Не возникает сомнений, что все лавры получения безвиза гарант возложит на себя.

Однако жизнь без виз не сделает зарплаты украинцев высокими, а дороги — европейскими. Да и чиновничий аппарат, который сегодня рассыпается в высокопарных фразах, вряд ли приблизится по уровню порядочности и компетентности к своим коллегам из стран ЕС.

Украина действительно выполнила все требования, выдвигаемые европейскими институтами для того, чтобы наши граждане могли осуществлять поездки в Европу без виз. Пересечение шенгенской зоны вскоре станет возможным по биометрическому паспорту. Впрочем, также придется представить документы, подтверждающие цель поездки, место проживания, обратные билеты и средства на пребывание в странах ЕС из расчета 100 евро в день.

Сразу после утверждения Советом ЕС законодательной инициативы о введении безвиза для граждан Украины, не дожидаясь подписания акта президентом Европарламента и представителем председательствующей в Евросоюзе Мальты, украинские чиновники слаженным хором запели о победе. А сам президент успел дать телеканалу «1+1» интервью, в котором, видимо, желая усилить эффект, озвучил некорректную информацию: «Более 35 стран Латинской Америки, Азии, которые связаны соглашениями с Евросоюзом о безвизовом режиме, автоматически будут предоставлять украинцам право на путешествия».

Однако он упустил важную деталь, что соглашение ЕС о взаимной отмене виз с рядом стран за пределами Европейского континента не предусматривает автоматического аннулирования ими виз для третьих государств, в том числе Украины.

Также Порошенко «оговорился» об открытии «четырёх свобод» в отношениях с Евросоюзом. Дескать, они возможны для украинцев, как только начнет действовать безвиз. Однако если свобода передвижения товаров, услуг и капитала пока не вызывает сомнений, то со свободой передвижения лиц, предполагающей, в том числе, и возможность работать в ЕС, все сложно. Потому что украинцы не имеют права на работу в странах Содружества, и это было четко задекларировано в дополнениях к Соглашению об ассоциации, на чем настояли Нидерланды.

К сожалению, безвиз неоднократно становился прекрасным инструментом для манипуляций со стороны украинских политиков. Вот и сейчас вице-спикер парламента Ирина Геращенко заявляет о том, что последнее обязательство Украины перед Евросоюзом — это принятие новой редакции Трудового кодекса с антидискриминационными поправками, которые настоятельно рекомендуют наши партнеры. Эти поправки действительно правильные и нужные, но вот сам кодекс фактически узаконивает трудовое рабство.

Каждая реформа, на проведении которой настаивал ЕС, в исполнении украинских чиновников превращается в фикцию, потому что им не хочется ломать систему, где можно чувствовать себя царьком. Отсюда у нас и «эффективные» антикоррупционные органы, и «честные» суды. И в таком случае украинцам не следует даже мечтать о хороших дорогах, европейских зарплатах и возможности ощутить себя гражданином страны, который вправе потребовать от своих «слуг» отчета, на что конкретно идут деньги и почему государственные средства оседают в чьих-то карманах.

Поэтому-то официально Киеву и не хочется быть европейским. Чиновникам не хочется, чтобы в своей стране украинцы жили достойно.

А безвиз? Это приятная мелочь, которую украинский народ, отстаивая европейские ценности на Майдане и борясь за свою страну на Донбассе, заслужил кровью.

Екатерина МИЦКЕВИЧ

«Секретный агент»: не доверяй никому

Фильмов о шпионах сняли великое множество. Но главными героями во всякого рода бондианах и борнианах всегда выступали мужчины. Режиссер Майкл Аптед решил исправить эту несправедливость и посвятить кино женщине-супергероине, которая сама может спасти весь мир.

Элис (Нуми Рапас) — бывший агент ЦРУ. Женщина покинула управление после того, как по ее вине несколько лет назад в Париже произошел теракт. Главная героиня просто не успела вовремя «расколоть» одного из террористов...

Сейчас она живет в Лондоне, трудится в миграционной службе, а заодно сотрудничает с британской разведкой. Но совершенно неожиданно ее вовлекают в смертельную игру. Элис должна предотвратить куда более страшный теракт, чем тот, что произошел много лет назад в столице Франции. Теперь террористы намереваются предпринять биологическую атаку. Если бывший агент вовремя не найдет организатора всего этого кошмара, то добрая часть населения всей планеты может погибнуть от неведомого страшнейшего вируса.

Хелпи-энд, конечно же, неизбежен, но Элис следует быть очень осторожной, потому как на этом пути нельзя доверять абсолютно никому...

По большому счету фабула ленты «Секретный агент» вовсе не оригинальна. Однако создатели картины заинтриговали зрителя просто феерическим актерским составом. Так, компанию шведке Нуми Рапас, которая стала известной благодаря роли Лисбет Саландер в кинотрилогии «Девушка с татуировкой дракона», составили сразу несколько суперstars — Майкл Дуглас, Джон Малкович и Орландо Блум!

Оскаронный Дуглас в последнее время не так часто радует зрителей появлением в кино, поэтому его имя в титрах буквально бесценно. Впрочем, персонажа Дугласа в фильме маловато. Так же и на Орландо Блума, кажется, не хватило бюджета. И очень жаль, потому что этот замечательный актер тоже снимается крайне редко. А вот для чего в картине появился Джон Малкович, осталось непонятным.

Режиссер Майкл Аптед очень хорошо знаком со шпионскими муви. Так, в 1999 году именно он стал постановщиком очередной части бондианы под названием «И целого мира мало». Но в этот раз режиссеру не удалось удивить. Сколько еще кинематографисты будут пугать зрителя смертельными вирусами? Впрочем, этот вопрос следует адресовать прежде всего сценаристу-новичку Питеру О'Брайену.

Похоже, шпионские фильмы переживают не лучшие времена. Вспомните последнего Бонда и Борна. Это кризис...

Евгения ПРОРЫВАЙ

Режиссер Гай Ричи — настоящий кинокудесник. Тонкий британский юмор и неповторимый стиль принесли ему всемирную известность и сделали его картины культовыми. Ричи не боится экспериментировать, и это всегда ему удавалось на славу. Именно поэтому ожидания от его новой работы «Король Артур: Легенда меча» были невероятно высокими. Мир ожидал нового прочтения легенды. Но обо всем по порядку...

Известный британский режиссер решил отойти от традиционного повествования и представил нам уж очень альтернативную историю.

Итак, короля Утера Пендрагона (Эрик Бана) при помощи злых чар убил его родной брат Вортигерн (Джуд Лоу), чтобы самому заполучить корону. Юному наследнику престола Артуру удалось сбежать. Малыша подобрали проститутки и приютили в публич-

Чарли Ханнэм удивительно органично вписался в фэнтезийный мир. Его Артур очень свежий и необычный. Да и Джуд Лоу вроде как неплохо вжился в роль негодяя. Но главных героев поместили в совершенно извращенную легенду. И порой казалось, что им самим было в ней некомфортно.

Вспомним об оригинале. Король Британии Утер Пендрагон отдал на воспитание своего сына Артура волшебнику Мерлину.

ЗАЧЕМ ГАЙ РИЧИ ВМЕСТЕ СО СЦЕНАРИСТАМИ ДЖОБИ ХАРОЛЬДОМ И ЛАЙОНЕЛОМ УИГРЭМОМ ОТОШЛИ ОТ КЛАССИЧЕСКОЙ ОСНОВЫ, ПОЛНОСТЬЮ ИЗМЕНИВ ФАБУЛУ? ВИДИМО, ДЛЯ ТОГО, ЧТОБЫ ПРИДАТЬ ЭТОЙ ИСТОРИИ НЕКОЙ ПИКАНТНОСТИ И ИЗБАВИТЬСЯ ОТ СТЕРЕОТИПОВ. НО ПОПЫТКИ ОКАЗАЛИСЬ ТЩЕТНЫМИ. ПОТОМУ КАК ВМЕСТО НОВОГО ПРОЧТЕНИЯ НАС ЗАВЕЛИ В ТЕМНЫЙ ЛЕС И ПОПРОСТУ ТАМ БРОСИЛИ

ном доме, где он и вырос. Так что теперь взрослый Артур (Чарли Ханнэм) окопачивается на окраинах Лондиниума со своей бандой, даже не подозревая о том, кем он является на самом деле. Но по воле судьбы ему удается вытащить из камня легендарный меч. А это означает, что именно он является истинным королем всех английских земель.

Поначалу главный герой всячески отрецивается от какой-то там великой миссии. Но тиран Вортигерн жутко боится потерять власть, а потому намерен убить Артура и всех его близких. Так что у персонажа Ханнэма уже нет выбора, кроме как возглавить движение сопротивления и свергнуть с трона убийцу-самозванца! Естественно, у Артура все получится...

Самого правителя вскоре отравили, после чего страна погрузилась в безвластие и междоусобные войны.

Спустя двадцать лет Мерлин и епископ Кентерберийский в Лондоне представили рыцарям «меч в камне», на котором была надпись: «Кто вытащит сей меч из-под наковальни, тот и есть по праву рождения король над всей землей английской». Ни один из королей и баронов не смог извлечь меч. Но у Артура это получилось. Тогда Мерлин раскрыл юноше тайну его происхождения и провозгласил королем. Впрочем, правители удельных королевств отказались признать новоиспеченного государя и пошли на него войной. Артуру же удалось отстоять свой трон.

Зачем Гай Ричи вместе со сценаристами Джоби Харольдом и Лайонелом Уигрэмом отошли от классической основы, полностью изменив фабулу? Видимо, для того, чтобы придать этой истории некой пикантности и избавиться от стереотипов. Но попытки оказались тщетными. Потому как вместо нового прочтения нас завели в темный лес и попросту там бросили.

Да и очень много вопросов осталось после просмотра фильма. В картине невероятное количество странностей, а также исторических глупостей. К примеру, несколько раз во время сражений воюя использовали порох. Гай Ричи, видимо, не знал, что порох появился в Европе только в XIII веке. Артур же — легендарный вождь бриттов VI века! Плюс нам показали полководцев-африканцев, которых в то время тоже не могло быть в Англии... И множество других подобных моментов.

Но картинка могла быть действительно потрясающей... Так, на территории студии Warner Bros. было построено несколько гигантских съемочных площадок. Художники-декораторы создали очень реалистичные улицы подземного Лондиниума, оживленную гавань города, внешние и внутренние интерьеры главного замка Камелота, главную башню владений короля Вортигерна, гигантскую пещеру.

А еще специально для съемок этого фильма построили 60-метровый мост в Камелот! И это была не просто декорация, а очень прочная конструкция, по которой ежедневно проносились многочисленные всадники в тяжелейших доспехах...

Вот только нам показали чересчур мрачную и бездушную картинку. Да и компьютерная графика местами некачественная. А как удивили боевые слоны, появившиеся в самом начале этого кино. Сразу вспомнился «Властелин колец»...

Гая Ричи прекрасно удавались криминальные драмы, отличным у него получился и Шерлок. Но почему режиссер решил окунуться в неведомый для него мир фэнтези и снять свою версию знаменитой легенды? По-

чему он вздумал посягнуть на свято святых британского эпоса? Почему у него не было исторических консультантов?

На эти вопросы ответы найти практически невозможно. Впрочем, это не так уж важно. На самом деле в мире, в котором существуют «Властелин колец» и «Игра престолов», пора запретить снимать фэнтези. Потому как создать более впечатляющее кино в плане картинки и драматургии, кажется, просто невозможно.

Пожалуй, единственное, что было в картине «Король Артур: Легенда меча» очень даже драйвовое, так это музыкальное сопровождение. И все.

Анна СПИВАК

Главный редактор — Анна СПИВАК, ответственный секретарь — Алексей СОКУР

Свидетельство о госрегистрации КВ №21058-10858 ПР от 14.11.2014 г.

Редакция: г. Киев, бул. Леси Украинки, 26

Пишите по адресу: ООО «Структура ИТ», а/я 155, г. Киев, Украина, 04080

Учредитель и издатель: ООО «Структура ИТ» Тел.: (044) 359-04-54 e-mail: gazetavv@i.ua

Газета отпечатана ООО «Мега-Полиграф» 04073 г. Киев, ул. Марка Вовчка, 12/14

Заказ № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Тираж 87 138 экз.

Рекомендованная цена 2 грн. 30 коп.

Подписной индекс: 23115

При использовании публикаций ссылка на газету «ВВ» обязательна.

Ответственность за содержание рекламных материалов несет рекламодатель.